

Adını Bilmediğim Kumsallarda

– kul mehmet · 13 Ocak 2017

Ben mi istemedim
Gülümsememeni
Kaybolurken nefret dolu bakışlarının kumsalında
Ben mi koşarak
Mutluluğa sarılmamanı istedim
Nedendir bu kızgınlığın bana
Ben koşarken sana sen hep kaçtın
Yaklaşmadın uzaklaştın fersah fersah

Adın bilmediğin kumsallara nefretini bırakarak gittin
Ben arkada içine gülleri diktim görmedin
Kendi denizinde boğulurken tek başına
Suçu bana attın düşünmeden
Düşüncesizce

Karanlığa ben mi dokun dedim
Karanlığa kendin büründün gündüz gözüyle
Önünü görmekten aciz oldun çukurlara düşerek kanattın bedenini
Bununda mı suçlusun benim
Kendi sancılarını kendin büyüttün onlarla yaşadın
Bekleyişleri kendin istedin tek başına bir dağın başında bekledin
Oysa beklediğin şehirde
Kendi, mahallende kendi sokağında
Adresini verdiğin otobüs durağında bekliyordu
Düşüncesizlik adındı
Gözyaşındı
Yıkımındı
Terk edilişi yoldaşın
Erguvan çiçeklerinin kokusuna hasret yaşamayı sen seçmiştin
Güneşin doğmasını sevmiyordun ya
İşte o nedenle hiçbir gönülde doğmadın
Batmayı severdin battın işte
Artık suçu bende değil kendinde ara

Gerçi sen kendini hiç haksız görmedin

Hep haklıydın ya
Yum gözlerini ve kendini düşün
Al karşına konuş
Taştan yüreğini gör
Al at uçurumlara o taşları
Hafiflesin
İçinde nefretinle harladığın ateşi de söndür
Yeter onca insanı yaktığın
Gökyüzünde asılı olan bir uçurtmanın peşine takıl
Çocuksu düşlerine ulaşırsın
Orada kendini ancak bulabilirsin
Yoksa çaldırdığın çocukluğun ve masal kahramanların gibi
Kaybolmaya mahkûm yaşarsın
Benden söylemesi
Senden uygulayarak
Hayatına geçirmenMutlu olman sadece
Mehmet Aluç/Kul Mehmet